

Любен Дилов
Хубавата Елена

I

Какво друго ти остава, освен да се засмееш, когато някой внезапно се преметне във въздуха, увисне като паяк с главата надолу и ти извика: „Човек зад борда!“ Особено пък, ако това е Акира, който продължава сегиз-тогиз жалките си напъни да ни разсмива.

Японецът чекнеше крака към тавана, шареше с ръце наоколо и все не успяваше да докосне нещо твърдо, за да застане в нормално положение – доколкото изобщо съществува нормално положение в безтегловността. Кълченията му изглеждаха убедителни в своята безпомощност, но тая клоунада бе твърде стара, та другите двама се ухилиха само на изненадващо нелепия му вик.

Три души имаше на борда и тримата киснеха невъзмутимо в досадата на едномесечния съвместен полет. А и нарочно да искаше някой да „падне зад борда“, трудно щеше да му се удаде. Това не бе се случвало през всичките петдесет години космонавтика след Гагарин, та наистина можеше да хрумне само на японца, започнал кариерата си на ония гигантски полукораби-полусамолети, които пренасяха товари през океаните.

Акира обаче не се задоволи с първоначалния ефект. Той продължи да сочи ту с ръка, ту с крак към левия илюминатор, разигравайки своите мореплавателски комплекси, въпреки че Санеев му каза: „Ха стига де!“ Гибсън уверено се придвижи на магнитните си подметки към него, за да му помогне да стъпи на пода. Той се опита да го хване за глезена, но японецът ритна отново в посока на илюминатора. После той докопа рамото на Гибсън, извъртя се и го блъсна към стената. Англичанинът едва не смачка носа си на стъклото, дръпна се с, едно полуужасено-полуневярващо „Аааа!“, безтегловното го вдигна на половин метър и го прати в обятията на японца, така че сега двамата се преметнаха едновременно.

Антон разсеяно се залюбува на вече колективното им представление. Работили заедно цяла година ча Фобос, двамата често се бореха така, когато се чудеха как още да изразят радостта си, че се връщат на Земята. Всички филми бяха изгледани, всички книги прочетени, всички игри изиграни по хиляди пъти, а спортните упражнения не носеха удоволствие, защото представляваха неотменима част от полетния режим. Уредите не регистрирваха нищо друго освен отдавна регистрираното по

това утъпкано трасе, а Земята бе все още много далеч, за да улавят от нея други предавания, освен периодичните обаждания на базата.

– Ен... Ентъни! – изпъшка Гибсън, сякаш го зовеше за помощ в борбата, и тогава Антон съзря между разчекнатите му крака кръглия ирис на илюминатора. Той не беше черен като оттагъшния, а розовееше от фенерната светлина на Марс – все още по-близо до тях от Земята.

Някаква сянка трепна в дълбочината на стъкленото око, втречено сякаш в кораба, не в космоса. Двамата го закриха при своите мятания, отново го откриха, когато англичанинът, напипал най-после стената, запълзя по нея заедно с кацналата на раменете му жълтокожа птица Акира. Сега окоето бе станало точно толкова черно, колкото и дясното око на командната кабина. Но тая чернота беше друга – плътна и плитка, не беше пепитеният от точките на звездите десен на бездънното пространство.

Спокойно, рече си Антон, и бавно положи книгата във въздуха над креслото, за да не отлети нанякъде. И си го повтори още няколко пъти, докато пак така внимателно плуваше към илюминатора. Нямаше още паника у него, макар внезапната поява на някакво космическо тяло в такава близост, че да закрие целия илюминатор, да бе способна да предизвика и повече от паника. Откъде щеше да се вземе, когато наоколо нямаше нищо по-голямо от корпускуларна частица?

Японецът крещеше пискливо: „Човек е! Човек е, ви казвам, видях го!...“ Гибсън го надвикваше: „Стига си пискал! Де да беше човек!...“ – и правеше най-разумното: връщаше се с плувни движения към пулта за управление.

– По местата! – заповяда Антон, преди да се хване с две ръце за рамката на илюминатора.

Стъклото си оставаше плътно покрито. После чернотата се пооттегли. Около нея светна ореолът на марсовото сияние в един широк и един по-тесен лунен сърп; предметът повторно се отмести, сега на другата страна, деформирайки лунните сърпове около себе си. Не, не беше предмет, залепил се просто за кораба и летящ с неговата инерциална скорост. Съвсем очевидно той притежаваше собствени възможности за движение, защото ту изпреварваше, ту изоставаше от кораба. А това бе чист абсурд за всеки познавач на околното пространство.

Антон напълни могъщите си гърди, за да затисне с въздух ужаса, бликнал в стомаха му, да не го пусне да се изкачи до главата. Обърна се. Гибсън бе фокусирал вече екрана на външните камери към левия борд. Една дългнеста черна фигура стърчеше в студената му сивота, сякаш

забита с главата в хълбока на кораба. Тя безспорно имаше крайници и те, черни и тънки, много приличаха на голи негърски крака. В следващия миг фигурата увисна край кораба и тримата видяха, че тя има и ръце, едната от които замаха съвсем по човешки, само че немислимо побързо и рязко, отколкото би си позволил разумен човек в свободното пространство. Въпреки това движението ѝ не се отрази на положението на тялото. После ръката отново се отправи към илюминатора. Антон я видя през рамо, а и тримата я чуха да чука по стъклото. Това, естествено, си беше чиста халюцинация. Гибсън изруга, японецът пропя нещо на своя неразбираем японски.

– Командирът на този кораб няма ли най-после да каже нещо? – рече англичанинът. – Иска да влезе, дяволът. Ни повече, ни по-малко!

Антон седна до него, но се задъхваше твърде недостойно за един толкова прославен космонавт. Гибсън, поел част от работата на японца, управляваше доста сръчно вариообектива на камерата и фигурата изпълни сега целия екран. Осветено през илюминатора от тяхната собствена светлина, тялото лъсна с гумена чернота. Съразмерно в пропорциите си, съвсем човешко тяло, чиято глава не се виждаше добре, защото все още бе залепена за илюминатора. Човекът не беше дори в скафандър, а сякаш в обикновен леководолазен костюм.

– Кажете, другари – рече Антон и това никак не приличаше на началото на обикновените им съвещания, а на обикновена безпомощност.

– Връзка с базата – изхрипя японецът над свързочната апаратура и отдавна вече я търсеше, но скоро нямаше да я получи. – Корморан вика база „Гагарин“, Корморан вика „Гагарин“...

Двамата гледаха лъскавата човешка фигура, впила се като пиявица в кораба им.

– Спят ли тия говеда! – изпъшка Акира и добави нещо на японски, което също не прозвуча в мелодиката на японската любезност.

– По-кратко! – рече Антон и най-после се размърда в привичната си, тромава от безтегловното, но с това внушаваща повече спокойствие деловитост. Премести се пред радара, който не улавяше тялото, защото бе прекалено близо. Провери изправността му, педантично заопипва с невидимите пръсти на вълните околното пространство. Нищо! Както вчера, както онзи ден, както през целия полет до Фобос и обратно – нищо! Добре, налетели са на труп, макар че никому на Земята не е известно по това трасе да с загивал човек. Добре, да речем, че този труп, който знае как може и да се движи в разрез със законите на свободното падане в пространството, но защо радарът все пак не го е уловил, когато са го

наближили или когато той ги е наближил? Защо не бе ги стреснал със звуковата си аларма?

– Сигурно е от друга цивилизация! – изсмя се почти истерично Гибсън и отново смени обектива на камерата, за да виждат цялата фигура на фона на целия борд.

– Виж, за това не се сетих! – изръмжа Антон.

– Спят! Спят идиотите – изписка японецът. – Не дай си боже, човек да изпадне в истинска беда!

– По-голяма от тая аз лично не мога да си представя! – рече Гибсън и прибави неизменната си, твърде еднообразна английска псувня.

Руският и английският бяха официалните езици в международната програма за усвояване на Марс и спътниците му, но тримата си служеха повече с английския, защото японецът владееше слабо говоримия руски.

Антон смогна да се усмихне:

– Нервите, момчета! Томи, ако чуя още една псувня... Както виждате, не се кани да пробие кораба.

Фигурата наистина не вършеше досега нищо друго, освен да се държи с едната ръка, кой знае как, за гладката обшивка на космолета, а с другата да им помахва търпеливо от време на време. Но ето че направи и нещо повече: отблъсна се от илюминатора, изчезна и от екрана. Англичанинът трескаво я последва с камерата, улови чифт крака, които преспокойно се разхождаха по кораба и изчезнаха зад билото му, като явно се пазеха да не се оплетат в мрежата на антените. Той включи отвъдната камера, но докато я фокусираше, една по-черна от Космоса сянка закри десния илюминатор.

– Еее, не! – закрещя като в припадък англичанинът. – Ощипи ме, Ен! Шамар ми удари, ръгни ме в ребрата...

На екрана за външните камери фигурата плуваше досущ като водолаз, който спокойно опипва корпуса на потънал кораб. Накрая се спря точно там, където се намираще изходният люк.

– Що не се обаждате? – изписка внезапно японецът. – От един час ви викам...

– Спокойно – призова го един призрачно нахлул в кабината четвърти глас. – Спокойно! Какво има?

– Човек! Човек зад борда, жив човек...

– Корморан, пак ли ви тресе скуката? – позасмя се гласът. – Казвай какво има, че не си само ти в Космоса!

– Казах ти, човек зад борда! – нададе отново морския си вик някогашният презокеански шурман.

– Защо е излязъл? – не се разтревожи гласът. – Не можете ли да го приберете?

– Не е от нас. Друг човек...

– Дай ми Санеев – поразсърди се гласът. – Ще има наказание, да знаете! Омръзнаха ми просташките ви шегии! Знаеш ли колко е часът сега тука...

– Включи на образ де! – ревна японецът така силно, че самият му вик го вдигна нагоре и той увисна над апаратурата.

– Какво е това? – запита след малко гласът.

– Човек! – обади се и Антон от мястото си. – Не виждаш ли? Истински човек!

– Как така човек? Отгдето ще се вземе? Че той изглежда и гол?

– Ако знаехме, нямаше да те безпокоим – каза по-спокойно командирът. – Ти ли си, Майрън? Събуди там когото можеш да събудиш и решавайте...

– Но по трасето няма други кораби – възкликна този, когото нарече Майрън. – Санеев, какво е това на люка? Пак ли номера?

– А най-вече не задавай глупави въпроси – сръза го командирът на кораба. – Събуди началствата, ти казах! Не можем да го държим така отвън.

– Че приберете го...

– Ама ти още ли спиш? Край на връзката! Акира...

Но японецът бе вече проявил съобразителността си. Предстояха им много извънредни предавания и енергията трябваше да се пести.

– Момчета – позадъха се пак Антон, когато японецът доплува до тях. – Момчета...

Почакаха го да зададе въпроса си, но въпросът му се съдържаше в самото обръщение и те също мълчеха, защото – какво да му отговорят? Гибсън измъкна от джоба си една тубичка, цръкна нещо в устата си, рече, преглъщайки:

– Ентъни, аз, братко, мисля да изляза.

– Какво ще правиш?

– Да му кажа „здрости“, какво друго?

– Момчета – повтори Антон. – Момчета, няма как да откачим тримата едновременно, нали? И то по един и същи начин. – Той боязливо се обърна към екрана, където фигурата все така стърчеше, залепена със своите ръце-смукала за люка, и от време на време размахваше краката си в жабешки плувни движения. – Не сме и любители на научната фантастика, изобщо сме си трезви, разумни черноработници...

– Стига де, какво предлагаш? – загуби търпение англичанинът.

– Да помълчим пет минути, а?

Двамата го изгледаха, както се поглежда към умопобъркан, но той вече затваряше очи в надуваемото кресло, и те усетиха, че всъщност сами не знаят какво друго да направят сега, че и на тях им се ще да помълчат малко със затворени очи. След няколко минути Антон погълна с разширени зеници вкочанените им лица.

– Е?

– Какво „е“? – озъби му се Гибсън. – Казах ти вече!

Японецът едва-едва прошепна със синкави устни:

– Май наистина полудяваме! Почнах и гласове да чувам. Някой ми рече: „Моля ви, отворете ми! Не се страхувайте, идвам с добро“...

– На японски ли ти го рече? – попита Гибсън.

– Не знам – отвърна сериозно японецът.

– Ако гласът е бил женски, ще ти повярвам. Ти си доказан еротоман.

Антон се изсмя хрипкаво:

– И аз чух такъв глас, Томи. И ми рече същото. Още одева го чух, затова ви накарах да помълчим пет минути, да проверя...

– Виж какво – искрено се ядоса доктор-инженерът Томас Гибсън. – От телепати и психопати ми е писнало на Земята, затова и отидох чак на Фобос. Какво искаш да кажеш? Че понеже аз не съм чул никой да ме моли да му отворя, не аз...

– Бъди спокоен, ако някой излезе, ти ще бъдеш. Въпросът е...

Позивният сигнал от базата ги накара да се разлетят из помещението като духнати от вятър перушини. Антон пръв се докопа до пулта, включи, познаха гласа на прекия ръководител на полета им, който се силеше да вдъхва спокойствие и увереност:

– Какво става, момчета? Дайте да видим...

– Нали имате снимките? – рече Антон.

– Нищо де, дайте нови!

Тоя глас все пак внесе малко ред на борда. Акира включи телевизионното предаване. Показа му най-напред целия команден сектор, за да го увери, че екипажът е налице, после пушна видеозаписа на заснетото досега, след което превключи външната камера на канала за Земята.

– Аз отивам – извика високо Гибсън, очевидно за да го чуят и в базата, да ги постави пред готово решение или пък да им покаже храбростта си.

И отплува към складовото помещение за скафандръра си. Антон не

го спря. Нещо такова все трябваше да се направи, каквито и дълбокомислени предложения да им съобщиха от базата. Наоколо нямаше нищо заплашващо. Фигура някаква, гола и безпомощна, молеше за приют – това им показваха уредите, това им казваше и оня невероятен глас, прозвучал по още по-невероятен начин едновременно в руския и японския мозък. Разбира се, доколкото можеше да се вярва и на уредите, и на мозъците.

– Санеев, това е монтаж, нали? – попита разколебан в спокойствието си ръководителят на полета.

Антон щеше да се ядоса, но не намери сили и за това. Тая гола фигура и на Земята би била изненадваща, а тук направо те парализираше с чудовищната си абсурдност. В половината век шетане около Земята и близките планети не бяха се случвали никакви непредвидени чудеса. Или се случваха само такива, пред които ахкаха единствено учените от съответните специалности. Обикновените труженици в Космоса отдавна вече не се учудваха на нещо. А и въпросът на ръководителя им беше законен. Скучаещите космонавти често измайсторосваха от скафандри, дрехи и разни вещи чудновати същества, които показваха като току-що уловени същества от други цивилизации. Разбира се, тия шегги те си правеха само с дежурния оператор и никога не в извънредни повиквания – то би било грубо нарушение на правилника.

– Щом не ми вярвате... – закани се Антон. Прекъснаха го, защото го познаваха; той не беше от тия, които скучаят в Космоса, и никога не бе си позволявал подобна шегга.

– Добре, добре! Провери стерилността на пространството около кораба и приברי тялото в шлюзовата камера. Действуй по правилника! След час дай връзка.

Гибсън мъкнеше и трите скафандъра. Мълчаливо ги навлякоха, като си помагаха един другиму, защото изведнъж бяха загубили сръчността си. И все поглеждаха към екрана с надеждата, че междувременно тялото ще е побягнало. Макар да не бяха професионали като Санеев, а учени, заети в програмата за Марс, англичанинът и японецът притежаваха достатъчно знания и опит, та да действуват самостоятелно в един космолет. Нямаше нужда да им се напомня и правилникът. Половинчасовата педантична проверка на скафандрите – на топлинната им защита, на херметичността им, на дихателната апаратура, на радиофонната връзка... Само дългнестият и с малко инфатилна физиономия доктор-инженер Томас Гибсън се обади веднъж през това време с женски гласец в шлемофона им: „Моля ви се, пуснете ме да се постопя при вас! Аз съм

едно бедно невинно момиче, на двайсет години съм, гръдна обиколка сто и пет сантиметра...“

Антон го сръза с кратки, вече нетърпящи възражение команди. Японецът включи телевизионната камера в шлюзовото помещение, Антон провери налягането. В шлюза бе нахлул достатъчно въздух, за да може да бъде отворен. Прииска му се да направи и нещо подходящо за историческия момент. Затова, щом Гибсън отвори ръчно вътрешния люк, тронаво обхвана широките рамене на скафандъра му. В нетърпението си да излезе обаче англичанинът не разбра, че това беше прегръдка. Изхлузи се плавни с главата напред, легнал по корем във въздуха, и като се отблъскваше леко с ръце по стените, стигна до външния люк. Антон го изчака да заеме позиция, да стегне въжето през корема си, да ги закачи за куката, рече: „Затварям“, и се зае отново да херметизира шлюзовата камера. Нарездаше колкото се може по-кратко, за да звучи и спокойно:

– Изтеглям въздуха. Отваряш при нула. Провери още веднъж въжето! Повтарям: никакво излизане без мое разрешение! Подай ръка навън или му хвърли другото въже, ако се отдръпне. Изобщо, чакай да видим по-напред какво ще стане!

Въздухът от шлюзовата камера се връщаше стремително в резервоара си, стрелката на манометъра слезе към линията на вакуума. На отделното телевизионно екранче за шлюза шаваше, призрачно осветен от криптоновата лампа, един миниатюрен и тронаво като бръмбар Томас Гибсън. Той опипваше ключалката на въжето около кръста си, проверяваше за кой ли път и ключалката на другия му край, обесен за куката над люка. Тежкото му дишане пращеше в шлемофоните на двамата. Антон погледна още веднъж показанията на прахоуловителите и уредите за регистриране на различните лъчения. Нямахше промени над нормалното. Видя на големия екран, че фигура 1а от външната страна на люка се отдръпна малко встрани, сякаш усетила, че ще го отворят, и за да прогони мистичното тръпнене в тялото си, започна по-високо, отколкото бе необходимо:

– Деветдесет и девет, деветдесет и осем, деветдесет и...

– Не викай така де! – изкрещя Гибсън в шлемофона му. – Спука ми тьпанчетата. Какво прави оня?

– Чака те – кхкна, за да оправи гласа си, Антон. – Деветдесет и четири, деветдесет и три...

Не забеляза, че бе прескочил три числа, а и Гибсън не се възпротиви. При нула той така се нахвърли върху лостовете на херметизирания

механизъм, сякаш се готвеше да побегне нанякъде.

– Спокойно, Томи! – предупреди го Антон, втрънен в екранчето, което прожектираше вътрешността на шлюзовата камера. Миниатюрният Гибсън заоткрехва изходния люк сякаш нарочно бавно, до скъсване на нервите бавно.

– Съзнаваш ли какво правим? – попита японецът.

Антон раздвижи обезформената си от скафандъра десница в неопределен жест. Разбираше, естествено, но и той едва сега осъзна цялото лекомислие на предприетото. Едва ли имаше в Космоса нещо по-беззащитно от техния космически кораб. Отбранителните силови полета, лазерните и аниhilационни оръдия, субсветлинните скорости все още съществуваха само във фантастичните филми и романи. Беше един трудно маневриращ космолет-влекач, робски подчинен на орбиталните закони и оскъдните си запаси гориво, уязвим за всяко по-голямо метеоритче. Не бе пригоден дори да слиза на Земята. Три пъти в годината Антон Санеев излиташе до него с асансьорна ракета и заедно с още двама-трима инженери потягаха чарковете му, зареждаха го с гориво от орбиталната станция. След туй чрез доста сложни маневри вземаха на буксир два огромни транспортни контейнера, също натоварени в орбита с храна и съоръжения за изследователските станции, и ги откарваха до вътрешния спътник на Марс. Пускаха ги там в орбита, окачваха празните контейнери от миналия път, асансьорната ракета от Фобос идваше да докара отпускарите като Гибсън и Акира и да вземе заместниците им. И хайде обратно! А ето че сега Антон Санеев отваряше вратите на своя крехък дом за нещо, което никой не знаеше какво е, само защото бе му заприличало на човек!

Само за това ли? Нали и от базата ги увериха, че няма друг по това трасе освен тях и че никога не се е загубвал някой между Земята и Марс. А този „човек“, който приличаше на гол негър или на облечен в неупренов костюм леководолаз, си плуваше в космическия студ и в безвъздушието, без да има дори манерка с кислород, окачена на тялото си. Как ще пуснеш такъв „човек“ в дома си само защото нещо ти е нашепнало: „Моля те, пусни ме!“ Какво ли не нашепва измъченият мозък човеку, когато той е изтощен от няколкомесечен труд в едно сякаш спряло време, в пространството, където всичко изглежда неподвижно, а собствените ти движения приличат на сън! Не беше ли това просто шепотът на стародавния копнеж за среща с други мислещи същества? Двайсетгодишната разорително скъпа програма за търсене на сигнали от въображаеми цивилизации не бе дала резултат и учените се отказаха от по-

нататъшните опити. Само научните фантасти не се отчайваха, защото, в края на краищата, с това си вадеха и хляба, но истинските космонавти бяха си забранили дори да си представят подобни фантазмагорин, та да се опазват от халюцинациите и ейдетическите видения по време на полет.

– Ти какво щеше да направиш на мое място? – попита Антон Санев, а отговорът на японеца простърга в ушите му с хартиен шум:

– Същото. Успокоява ме това, че така с лека ръка наредиха да го приберем.

Той проверяваше сигурно за десети път дали работят записните апаратури. Пригответи бронираните касети, да скрие веднага в тях заснетото, натрупа до себе си нови филми. Вършеше всичко почти без да гледа, защото лицевото стъкло на шлема му също бе неотстъпно насочено към екрана на шлюзовата камера.

Където сега една миниатюрна негърска ръка се подаде през полуотворения люк, сякаш за да докаже окончателно своята живост в условия, в които бе немислим незащитеният живот. Посетителят не бързаше да влезе, както и Томи не бързаше да му отвори. Той посегна плахо със скафандровата си ръкавица към ръката, докосна я, дръпна се, пак я докосна. Ръката стърчеше неподвижно, като на емблема за миролюбие. На големия екран в същата замръзналост стърчеше тялото на собственика ѝ. Черният посетител от Космоса все така им демонстрираше своето настойчиво търпение...

II

Цялото му досегашно поведение говореше, че пришълецът умее да подхожда към хората в тяхното безпомощно корабче, че не се плаши от тях. А това означаваше, че или познава тях и техните възможности, или пък в него с заложена чисто човешка програма на поведение. Антон Санеев бе вече решил, че това е моделно изпитание за него, професионалният пилот, но може би и за двамата му другари. Затова си мълчеше. Навярно искаха да проверят готовността им за някоя нова космическа програма. Но ето че и двамата бяха се като че ли досетили! Акира го забеляза – много прибързано им наредиха да го приберат на борда. Сигурно някъде наоколо се намираще космолет от ония, новите, тройно побързите, откъдето управляваха това неизвестно за тях изобретение – робот някакъв, който да провери поведението им в аварийна обстановка с човек. Глупаво бе дори и да се помисли, че по такъв начин ще проверяват готовността им за контакти с чужда цивилизация.

В трийсет и двата полета, останали зад гърба му, в които бе изпитвал нови модели кораби, на Антон Санеев неведнъж бяха сервирали „малки изненади“ – запрограмирани в апаратурата без негово знание моделни ситуации. След тия разнообразни изкуствени аварии, една от които бе го хвърлила за часове чак на границата на отчаянието, всеки път следваше и похвала от Земята, загдето се бил справил отлично. Той отвръщаше на похвалите със съдържано ръмжене, потъващо в радостния смях на ръководителите. Дори и за него му се удивляваха: Какви са тия нерви бе, Санеев? Че облекчи си душата! Напсувай ни като хората! Полезно е... Но всичко това лежеше в миналото, със сегашния Антон Санеев, един от най-прославените пилоти на космически кораби, отдавна никой не си позволяваше подобни изпитания.

– Корморан, Корморан, защо не предаваш? Дай образ, Корморан...

Акира, който единствен имаше връзка с базата и в шлемофона си, подрипна от познатия глас. Заплеснат в екраните, бе пропуснал уговорения час. Побърза да включи към ретранслатора двете работещи сега едновременно телевизионни камери. Антон, отгатна движенията му, запита:

– Какво казват?

– Ако сме си правели шегги, щели да ни изхвърлят от професията.

– Нямах ли чувството, че те си правят шегата с нас? – издаде се

Антон.

– Отдавна мислех да ти го кажа: Но, Ентъни, как го правят, да ги вземат дяволите? Изтощих радарите, ще знаеш, нищо няма наоколо! Ако е телеуправляем, щяхме да хванем вълната му, цялата скала прерових. Почти под лупа го разглеждаме, а не се забелязва и следа от двигателната апаратура. Аз съм кибернетик и не от случайните, знаеш това, ясно ми е горе-долу какво може Земята сега да съчини в тая област... Гледай, гледай!

Гибсън, който бе се престашил да улови по-здраво подадената му ръка и около пет-шест минути бе я държал в очакване, поляка я задърпа към себе си. В полудъгата на люка се показа рамото, след него последва друго нещо такова, топчесто и лъскавочерно. Би трябвало да е главата, но приличаше само на леко деформирано кълбо с големината на баскетболна топка, съотнесено към общите размери. Тялото след нея се завъртя, та да влезе и другото рамо, защото Томи бе отворил люка само на една трета. В шлюзовото помещение, на метър и нещо над пода му, се източи на хълбок едно безупречно в пропорциите си човешко тяло и остана да лежи с гръб към екрана.

Сякаш ужасен от стореното, Гибсън бе се изкривил назад и от това неудобно положение панически се опитваше да затвори отново люка. Неистовото му пъхтене къртеше в шлемофоните на двамата.

– Нарездания? – попита Антон.

Гласът на японеца трепереше от напрежението, което излъчваше малкият екран на шлюзовата телевизионна камера:

– Упорствуват на своето. И пак заплашват.

– Нищо, ние ще си гледаме работата. Но ако това е номер, кажи им, че щом се върна, ще си подам оставката. Да не си въобразяват, че ще ме тренират с такива бездарни фокуси.

Тялото в шлюзовата камера се завъртя с рибешка лекота към пода и командирът забрави да попита дали Акира е предал думите му. А кибернетикът не ги предаде, онемял от възхищение пред това техническо чудо. Защото роботът се задържа само за няколко мига в новото си положение, плавно сгъна колене към корема си и елегантно се превъртя като скачащ в задно салто гимнастик, чието упражнение се прожектира в забавено темпо. Забавянето идеше тук от безтегловността, но ето че напук на нея краката отново се изпънаха, вече към пода, и уверено стъпиха на ходилата си. Никой човек не би могъл да се изправи така леко без опора. А роботът помахаше с ръка към втрещения край люка Гибсън и това приличаше на шеговито-иронично приветствие.

– Кажи нещо де! – ревна англичанинът в шлемовете на двамата.

– Гледай и чакай! – отзова се Антон.

– Не питам тебе.

– Без нерви. Томи! Ако може да говори, ще проговори. Предполагам, че на езика на мъглявината Андромеда...

– Остави си остроумията за после! Какво да правя?

– Пипни го! – рече Антон и се задъха, сякаш му предстоеше сам да докосне това черно гумено тяло, чиито изящни линии нямаха нищо общо с функционалната структура на ония работи с човешки вид, които слагаха за изпитание в новите видове самолети и автомобили. Би могъл да бъде негър-манекен, свален от някоя витрина, ако главата му не бе заменена с тая черна баскетболна топка.

Англичанинът не беше от страхливите, но приближаването му към пришълеца изглеждаше на екрана повече от плахо. Още при първите му крачки обаче гостът отскочи, полетя насреща му, обхвана грамадните рамене на скафандъра и увисна на тях.

– Това е прегръдка, Томи – развесели се Антон, приел окончателно версията за подхвърления робот. – Не се разплаквай. И не давай да те целува, може да има развалени зъби.

– Свързвам те с базата – обади се в шлемофона му Акира. – Шефът вдига па...

– Санеев – надвика го гневът ма Земята. – Нямате ли си друга работа, ами ни разигравате това театро? По програма сега...

– И това ли влиза в номера? – отвърна Антон. – Каза ли ти Акира, че го намирам доста безвкусен? Много ви е бедна фантазията...

– Бе вие съвсем ли сте полудели? Прекратете веднага играта! Изключете предаването, искате да останете без батерии ли?

– Добре де, щом не щете да си гледате театрото...

– Слушай, ти как разговаряш с мен? – изтъня гласът в шлемофона му, но веднага се пречупи от силно безпокойство: – Антон, здрав ли си? Всички здрави ли сте? Какво става с вас?

– Изключи! – ядоса се Санеев и японецът прекъсна телевизионното предаване, но по радиото израпортува:

– Тук Корморан, на борда всичко нормално. Имаме, както видяхте, произшествие. Засега не предвещава опасност. Следваща връзка в програмното време. Край!

На екранчето двете миниатюрни фигурки стояха замрели в нелепата си прегръдка, сякаш се канеха да прекарат така остатъка от дните си. Антон се ухили към японеца. Акира реши да му намигне, но месестните

азиатски клепащи не бяха създадени за това многозначно европейско средство за контактуване. И двата клепаща само изтежко се притвориха, за да се разширят веднага отново към екрана.

Там непохватните пръсти на Гибсън сякаш брояха опипом невидимите ребра на черния им гост. Кибернетикът превъртя вариообектива и двамата видяха съвсем ясно как върховете на скафандровите пръсти леко потъваха в тая изненадващо мека, като същинска човешка плът чернота.

– От какво ли са го направили! – възхити се кибернетикът. – Просто невъобразимо! Ще ми се да го опипам и аз...

Пришлъецът като че ли го чу и обърна баскетболната си топка право към обектива на вградената камера. От тази ѝ страна също нямаше нищо – ни очи, ни нос, ни каквото и да било друго отверстие. Той освободи дясната си ръка от рамото на Гибсън и безпогрешно я насочи право към вратата на командната кабина.

– Иска да влезе – обади се прегракнало Гибсън.

– Той ли ти го каза?

– Ен, престани най-после! Какво те е прихванало? И моделно положение да е, длъжен си да го изиграеш, ти си командирът!

Това му подействува. Антон се размърда в станалия изведнъж твърде неуютен скафандър, насили се да съобрази какво да предприеме понататък. Толкова бързото вкарване на чуждото тяло в кораба бе вече нарушение на правилника, първата черна точка вече е кацнала на теста. Станалото – станало, в кабината обаче нямаше право да го пуска! А докога ще го държи в шлюза? Томи също не може да седи там до безкрай. В шлюза се намират достатъчно бутилки с кислород, но англичанинът щеше да грохне от изтощение. Пуснеше ли въздух в шлюза, за да прибере Томи – втора черна точка, загдето не е обеззаразил камерата с всичко в нея. Почнеш ли с обеззаразяването, Томи трябваше да преседи там още два-три часа. Другият вариант бе да изтегли въздуха и от командния сектор, да прибере Томи, а после да обеззаразява целия кораб, но пак не се знаеше дали роботът ще си остане кротко в шлюза, или, какъвто е пъргав, пръв щеше да нахълта при тях. Да, моделното изпитание или номерът, както продължаваше да го нарича въпреки бездарието си не бе лесен за разиграване! Изискваше още на този си етап решения, които винаги можеха да бъдат оценени като грешки. Не се знаеше и какво още ще им поднесе роботът, щом е толкова съвършен, но сигурно нямаше да спре до едно просто посещение. Положително е заложено в програмата му и нападение или поне опит да бъде овладяно управлението на

кораба от чужда сила. В най-добрия вариант ще им дърдори или пише нещо неразбираемо, та да ги изпита как биха се държали при една първа среща с извънземни същества...

– Казвай де, ей, Ентъни! – изкънтя шлемофонът му. – Докога ще кисна тук? Целият се усмърдях.

Антон погледна хронометъра. Изтичаше вторият час, откак англичанинът бе излязъл в шлюза. Понита съчувствено:

– Напика ли се?

– Май че да – троснато отвърна Гибсън. – Само не мисли, че от страх! В началото наистина повярвах, че е от друга цивилизация. А тоя проклет скафандър, филтрите ли не абсорбират, към шлема ли пропускат, ама наистина ми смърди. Освен ако тоя гумен робот...

– Забравяш физиката – рече Антон, все още безпомощен да вземе каквото и да е решение. – Във вакуум си, няма как да стигне миризмата до теб.

Вакуумът подсети англичанина. Той вдигна шланга на въздухопровода, за да види на скалата колко въздух е останал в бутилките на гърба му. Черната фигура обаче отново плашещо бързо закри екранчето. Тя размахна сега и двете си ръце. Едната с плавни движения сочеше долния край на баскетболната топка, където при човека стои устата, другата записва кръгове около себе си. После докосна бутилките на гърба на Гибсън и направи нещо, което съвсем ги слиса: посочи ъгъла на камерата, където бяха складирани резервни бутилки. И потупа с пръст топката си.

– Разбираш ли нещо? – понита без дъх Акира.

– Повече от ясно! – обади се Гибсън.

– Няма да го бъде! – отвърна едновременно с него Антон.

Гласовете им се запресичаха в триъгълника на шлемофоните:

– Защо? – Това беше Томи.

– Много лесно се поддаваш на изкушенията!

– Но може би има нужда... Какво толкова ще стане?

– Вън как я караше без? Въздухът, мойто момче, понякога става и на експлозив – напомни им Антон.

Баскетболната топка на екранчето плавно се завъртя няколко пъти на невидимата си шия. Двете черни длани се положиха една върху друга на гърдите, там, където при човека е сърцето.

– Тоя дявол ни чува – обади се Гибсън. – Видяхте ли го? Пусни въздуха, Ен! Ако е искал да ни взриви, досега... Нали го опипах!

Японецът мърмореше през думите му:

– Такъв робот... не... не ми го побира умът... В никакво изпитание досега Антон не бе се чувствувал толкова объркан. Засмърдя му на пот – или абсорбцията в неговия скафандър също не действуваше, или това бяха родени от напрежението сетивни илюзии, мирисни миражи някакви. Като у Томи, тоя храбър Томи, който едва ли би се подмокрил в прегръдката и на далеч по-страшни същества. Защо го пусна да излезе? Можеше да отвори люка автоматично, пък роботът ако ще да влиза! Но и ония подлещи от базата го подведоха, приборете го, викат... Да, все пак добре са го измислили! Ще има черни точки колкото си щещ, и по-черни от идиотския им робот...

– Нещо трябва да направим, Ен – въздъхна треперливо Акира. – Чак до Земята ли ще ги държим така?

Командирът – по-скоро ръката му – импулсивно се подчини, щом и кибернетикът се присъедини към предложението. Завъртя малко прибръзано крана на въздухопровода и стрелката на манометърчето заподскача. Изпъшка:

– Лесно ви е на вас! Това за мен е скроено – и сепната подвижна: – Томи, да не отваряш шлема, ей!

– Буд спакоен – отвърнаха му на руски. – Нека най-напред той да отвори топката си.

Гибсън очевидно се бе поуспокоил, а това примири и Санеев с бъдещия му провал в изпитанието. Той възкликна също на родния си език:

– Съвсем ще ме гръмнат, ако наистина я отвори!

Роботът сякаш и този път ги чу. Ръцете му почти тържествено се насочиха към баскетболната топка. Черните пръсти я подхванаха отдолу, поддържаха я така и в мига, когато стрелка га на манометъра отчиташе вече седемдесет и два милибара налягане в камерата, топката изведнъж се спуска. Сбръчка се, огъна се и се свлече назад като качулка на дъждобран.

– Матушка мая! – извика Гибсън кой знае защо пак на руски, но от предишното му хладнокръвие не бе останала и следа.

На зеленикавото стъкло на екранчето, под призрачното осветление на криптона светеха не много дълги, но доста буйни човешки коси.

– Матушка мая! – повтори Гибсън вече като в припадък. – Ен, вие виждате ли там? Да не халуцинирам?

Антон не отговори, защото косите също така тържествено се заотместваха върху все още невидимата шия и към екрана се обърна едно съвсем човешко лице. Бяло лице върху черното негърско тяло. Едно женско лице, чиито устни си поемаха дъх с измъчена усмивка и се

опитваха да оформят някакви думи. Японецът възкликна с европейски широки очи:

– Он гаварит! – Изглежда все още смяташе това за робот или в паниката си обърка родовете в руския език. Повтори го на английски и пак употреби мъжкия род.

Устните, нежно очертани и поразяващо живи, продължаваха да изричат с прекалено разтваряне думи, които двамата не бяха в състояние да разчетат, защото, омагьосани от видението, не се и сещаха да ги разчетат. А Гибсън пък не ги чуваше заради шлема си.

– Не! – експлодира командирският рефлекс на Санеев. – Да не си посям! – Бе отгатнал зад призрачната женска глава посягането на Гибсън към шлема. И сам употреби мъжки род: – Опирай го пак!

Акира прекалено трескаво заработи с вариообектива на камерата. Картината на екранчето подскачаше, разминаваше се, понякога изображението се уголемяваше дотолкова, че цъфваше за миг само едно блестящо око или набъбнала равнина с множество лунни кратери. И двамата бяха се втрещили в тоя лунен пейзаж, не сещайки се, че това е кожата на лицето в стократно увеличение. Акира улучи най-после нужния обектив и побра цялото лице в рамката на екранчето. От двете му страни изплуваха като челюсти на миниатюрен кран скафандровите ръкавици. Лицето не помръдна, мърдаха само устните в една вече весела усмивка. Пръстите на ръкавиците минаха през косата, леко потънаха в бялата плът на бузите, плахо опипаха носа, свиха се около брадичката, разклачиха я и тя покорно им се поддаде.

– Ен, какво е това? – изстена Гибсън в шлемофона му.

– Защо питаш, ти си там?

– Ен, това... това е човек!

– Хайде де!

Пръстите усилиха натиска си и полека заобръщаха цялото лице на другата страна. То се остави да го обърнат с незалязващата си усмивка, която като че ли ставаше малко нетърпелива.

– Ен, но това... това... е жена!

– Баба Яга – рече Антон.

Стисна очи, опита се да свърже някакво разсъждение в главата си, да съобрази нещо в новата ситуация, но когато ги отвори, подплашен от новото пелтечене в шлемофона му, ситуацията на екранчето бе се променила отново. Там белезникаво сияеше гол човешки гръб с нежно очертан улей на гръбнака, а чернотата от него продължаваше да се смъква надолу, откривайки тънък, огъващ се кръст, шокиращото

балонче на тясно моминско задниче, дълги конусовидни бедра. Ръцете, също дълги и заоблени, неотстъпно събличаха черната кожа, разположиха я на пода около глезените. Босите стъпала внимателно излязоха от кожата, ръцете потърсиха опора във въздуха, не я намериха и цялото тяло се извъртя безпомощно, смъкнало сякаш заедно с черната кожа и предишната увереност на движенията си. Лицето отново изгря към, екрана и объркано се смееше – сигурно над своята нова и толкова човешка в безтегловието несръчност.

– Ен... Ен... ис... искам да се махна! – довърши пелтеченето си Гибсън.

Разбира се, и за далеч по-дълголетен космически пътешественик от Антон Санеев едва ли би имало нещо по-абсурдно от внезапната поява на голо момиче някъде между Земята и Марс. На такова изпитание не е бил подлаган никой пилот през цялата половинвековна история на космонавтиката. Кибернетикът Акира, който се бе възхищавал от непознатото му съвършенство на новия робот, окончателно бе си глътнал езика пред съвършенството на това младо и несъмнено човешко тяло.

– Прегърни я сега де! – засмя се накрая Антон, защото едно голо момиче поне не предвещаваше опасност за сигурността на кораба.

Скафандърът на Гибсън стърчеше като празен.

– Изследвай я, ти казах!

– Ен... Ен... това е самият дявол!

– Разбира се, че е той. Хайде, от един дявол ли се плашиш!

– Скафандърът на екрана продължи да виси като окачен на закачалка. Антон се понадигна в пилотското си кресло, готов да хукне към шлюза, отново седна. Ръката му се плъзна към кранчето. Какво ли, ако изтеглеше сега въздуха? Щом стоя толкова време навън само с тая тънка кожа, без всякакъв кислород... Върна ръката си, защото момичето се завъртя изведнъж по-рязко, разчекна се неприлично, но успя да докопа замръзвания англичанин. Смъкна се по него и се изправи – смалено сега, крехко, доверчиво отпуснато на бронираните му гърди. Дишането на Томи заплашваше ла взриви шлемофоните им. Антон неудържимо се разтрепера в своята трескава веселост:

– Не бой се, през скафандъра не може да те изнасили! Пък и за какво ѝ е напикан мъж! Хайде, момчето ми, изследвай я!

– Ен... – изпъшка англичанинът. – Аз какви ли не работи... аз пет пъти на Марс...

– Знам, знам. Но това е заповед, не разбираш ли? Абе ти момиче не си ли докосвал?

- Ама какво момиче е това!
- Че виж го най-после какво е!
- Вие нали го виждате!

Внезапен смях гръмна в тъпанчетата му. Антон не веднага позна, че това е японецът. Щом го осъзна, щом преодоля уплахата си за психическото състояние на Томи, сам се разсмя над комичното му неподчинение. И над собствената им обърканост пред смайващата картина на екрана, където гостенката от Космоса стоеше край грамадния скафандър като рекламен фотомодел. Вече съвсем изкуствената ѝ усмивка сякаш подканяше: Ето колко е красиво, но и колко е безпомощно човешкото тяло без скафандър! Затова веднага си купете от новия модел скафандри на...

– Казах ти, Баба Яга е – рече през смях Антон. – Виж къде е метлата ѝ! Как иначе ще долети...

Прекъсна го момичето, което се дръпна полека от Гибсън, откри на екранчето цялото великолепие на младото си тяло, посочи с ръка към вътрешния люк, после я плъзна по хълбока си, демонстративно потрепера, а устните ѝ треперливо произнасяха една широко закръглена дума. Може би заради недвусмисления език на жестовите беззвучната дума им прозвуча като английското „студено“. Ако това беше човек, то наистина не можеше да не му бъде студено в шлюзовата камера. Дори в командния сектор би затреперал така.

– Не мога повече – изплака Томи. – Направи нещо, Ен!

Антон бе замижал пред едва сега уловената от погледа му красота на тая „Баба Яга“, мъничка и нежна като елфпчка, като ония момиченца от приказките, които живеели в чашките на цветята. Преглътна новата си уплаха и като се зарече, щом слезе на Земята, веднага да си подаде оставката от Марсовата програма – нямаше да им прости тоя просташки номер! – изтежко застъпва с магнитните си обувки към люка. Завъртя лостовите му, увери се, че японецът също се е исправил, приведен, готов сякаш да приложи най-страшната си хватка от джудо, и с тържествената плавност на безтегловието отвори вратата.

Новото чудо, което последва, не бе никакво чудо. Или: бе най-немислимото чудо, което можеше да им се случи. Като в приказките, като насън, през вратата изплува при тях едно голо женско тяло. Не миниатюрната и поради това все пак някак нереална фигурка от екранчета, а жена, която мигновено напълни цялата кабина с поразяващата си осезаемост. Тя се изправи след навеждането, хвана се за стената, кимна им и се засмя. Засмя се така, че ги оглуши с ручейни мелодии, макар да не чуваха гласа ѝ, защото ушите им все още слушаха само през

шлемофоните. След това тя повдигна левия си крак, опря босото ходило в стената, отблъсна се и полетя с разперени бяло-розови гърди към командира на кораба.

Антон рефлексивно – защото така си помагаша един другиму в безтегловността – я пое в обятията си, но веднага отслаби мускули, усетил и през ръкавите на скафандъра податливата крехкост. Гостенката залепи буза на гърдите му, както бе направила преди и с Томи, който надничаше през вратата и сега не смееше пък да влезе. Антон плъзна ръката си по гладките стръмнини на голия гръб, не срещна съпротива в него, хвана косите и полека ги задърпа, сякаш гнусливо ги отмахваше от себе си. Главата послушно се изви назад, откри лицето. Но лицето вече не се смееше. То плачеше. Плачеше цялото – с мокрите бузи, с разтрепераните устни, с подскачащата брадичка, с преливащата вода в сините очи.

Той се озърна към японеца, към англичанина, видя, че Гибсън отваряше шлема си и не го спря. Нямахше сили дори звук да произнесе. Ако не го държеше безтегловието, сигурно щеше да падне. Не, това беше нещо по-страшно от най-страшните работи във фантастичните романи, по-неприемливо дори от мило комичната Баба Яга. И той пак се загледа в мъките на Гибсън около сложните закопчалки на шлема, защото не смееше да погледне още веднъж плачещото моминско лице.

Англичанинът сваля най-сетне проклетия си шлем – толкова пипкав човек Антон Санеев не бе срещал! – откри лицето си, заговори. Момичето се извърна към него, плачът му засия със светлината на летен дъжд, устните му бързо отвърнаха нещо. То се отскубна от Санеев и отлетя отново в обятията на Томи, който сега го прегърна повече срамежливо, отколкото уплашено.

Акира също сваляше шлема си и командирът пак не го спря, отдавна забравил и обеззаразяването, и правилника. А когато момичето със смях и плач едновременно се стрелна над пулта за управление и кацна на раменете на японеца, Антон също заотвива шлема си. Но толкова пипкав досега не бе се усещал. Ядоса се и щом измъкна глава, викна:

– Стига сте се прегръщали!

Томи повтори заповедта му в припадъчен смях:

– Ей, Аки, стига де!

Момичето и японецът се втурнаха над апаратурата в доста безсрамен заради голотата на партньорката танц. Антон отиде при тях, гневно ги смъкна надолу. Не посмя да хване момичето, а дръпна японеца, насочи го към близкото кресло. Акира седна пръв в него, а гостенката се стовари безшумно в скута му. Намести се там по-удобно, пое си дъх и рече

на безакцентен английски:

– Е, сега добър ден!

– Как така, добър ден? – втрещи се командирът.

– Ами... Добър ден! – озадачи се момичето, не разбрало грешката си. – Какво друго да кажа? Хеллоу! Хау дю ду!

– Ама... как така „Хеллоу“? Нахълтвате от не знам къде си... и... хеллоу!

– Ох, уморих се. – Гърдите ѝ набъбнаха драматично, но мокрото лице продължаваше да ликува в неподправена човешка радост. – Много ме измъчихте! Такива страхливи мъже не бях срещала.

– Все по тоя начин ли ги посещавате? – обади се Гибсън отмъстително и злобата му навярно бе се усилила от завистта, че гостенката продължаваше да седи в скута на японца.

– О, не! – отвърна простодушно момичето. – Ще ви разкажа, всичко ще ви разкажа. Само да си поема дъх! Каква ли не ме изкарахте, че негър, че робот, че баба някаква... Човек съм, обикновен човек!

Тримата изгърколиха очи един към друг, после по цялото ѝ тяло, после вече им стана невъзможно да я оглеждат, защото бяха преброили дори луничките по раменете ѝ. А голотата ѝ все така сияеше насреща им с безискусна чистота и наивност, явно неосъзнаваща се като голота пред двойно облечените мъже. Гибсън отново се заяде:

– Ние пък не сме обикновени хора, космонавти сме, но пак не можем да се разхождаме в гумени комбинезони из Космоса.

– Казвам се Елен Блано – представи се неочаквано гостенката, сякаш искаше да докаже обикновеността си с обикновеното име. Родена съм в Ливърпул, там и отраснах. Дядо ми е французин, затова името... Завърших история и археология в Кеймбридж, но се случиха други работи...

– И тръгнахте да разкопавате Космоса – вметна Гибсън.

– Ама защо сте такива? Аз толкова ви се радвам, аз... – проплака момичето.

Антон рече изтежко:

– Защото не знаем дали да ви се радваме, или... От нашия Център ли сте?

– Нека да си почине момичето! – пропя с нежността на пресипнало канарче Акира, очевидно потънал в щастието си, както в надуваемото кресло.

Гостенката внезапно се изчерви. Кръвта плисна необуздано и по шията ѝ, слезе по малките, изваяни като на картинка гърди, запали и

тях, изби на ярки петна по хлътнолия корем. Тя изхвъркна от скута на японеца. Антон се обезпокои:

– Какво стана? Защо така... нещо от нашия въздух да не би?

Резкият скок бе я замотал из въздуха, но тя веднага намери опора и се прехвърли зад облегалката на креслото, приклепна там.

– Дайте ми нещо да облека! Чета мислите ви, а от тях една жена не само ще почервене, ами на кървавица ще стане!

Лицето на японеца пред нейното заприлича на портокал, защото жълто, смесено с червено, прави оранжево.

– Ние сме сериозни учени... – рече доктор-инженерът Томас Гибсън, но като че ли сам не си вярваше.

– Знам – позасмя се смутено гостенката и още по-ниско приклепна зад облегалката, та остана само главата ѝ да стърчи над нея. – Дайте ми все пак дреха! Исках само да ви уверя, че наистина съм човек.

– Е, в това още не сме убедени – заяде се и Антон, защото се почувствува готов да прости на ония за странното изпитание, на което го подлагаха. – Да ви донесем ли вашата малко необикновена рокля? Къде ви я ушиха?

– Не, не, нещо земно ми дайте!

Антон примига към Томи, чиито очи сякаш също се напрашиха, отпрати немия си въпрос и към все още засрадения японец и нерешително се заклатушка към спалното помещение. На кораба нямаше никакво парче плат. И хавлия нямаша. Миеха се с химикали, сушеха се с въздух. А за хавлията Антон се сети, чул пресипналото канарче да се умилква виновно зад гърба му: „Ако искате да се освежите, да си починете, имаме условия, макар и доста примитивни...“ И защото в тая част на обратния път винаги копнееше вече за една хубава хавлия, в която да се заргне след хубава топла вана...

Спалното помещение бе дотолкова спално, доколкото свободният от дежурство можеше там да се изтегне в каквато си поза ще над купищата вещи и апарати, но след като е затворил зад себе си една врата, та да не му пречат шумовете от командния сектор. Нямаше там ни легло – ненужно в безтегловното, ни чаршафи, и Антон се видя принуден да извади от гардероба последно си чисто бельо – цял гащеризон от бяло трико с бял цип на гърдите.

Хвърли го на гостенката отдалеч, като я съзря отново такава мъничка, срамежливо клекнала зад креслото. И веднага се наведе над пилотския си пулт, да не я смуцава, докато се облича. Рече гърбом и доста плупаво:

– Друго нямаме. Значи за вас е голяма радост да ни срещнете?

– Ами че аз сто години човек не съм срещала! Аууу!...

Тя цялата бе потънала в грамадния гаширизон, а той така бе се нагънал по нея, че тя все не успяваше да изтегли ципа. И сега наистина приличаше на призрак. Но това привидение окончателно престана да ги плаши. Над гаширизоната се смееше кокетно и щастливо едно момиченце, облякло дрехите на татко си.

Акира и Гибсън, които пет пъти по-дълго от Санеев бяха отсъствували от Земята, я гледаха като мъже, двеста години не виждали момиче. А то запита с флиртуваща тревога, както би запитала всяка жена:

– Много ли съм смешна? – и се оглеждаше, навивайки прекалено дългите ръкави на слабичките си ръце, опъвайки крачолите по бедрата си.

– Засега смешните сме ние – отвърна Санеев. – Докато не разберем за какво е цялата тая игра...

– Ох, вие още си мислите, че съм от вашия Център! Ще ви кажа, но... оставете ме най-после да ви се нарадвам! Наистина сто години не съм виждала човек! Толкова съм щастлива, че хората са се научили и сами да пътуват из Космоса...

Това вече им прозвуча като приказка на умопобъркан и тримата се спогледаха с предпазлива многозначителност.

– Нищо чудно и да съм се побъркала – сякаш в отговор добави момичето. – Но засега се усещам само полудяла от щастие.

– Нещо да хапнете, да пийнете... То наште храни... – пропя канарчето Акира.

– Ох, не смея! Още не смея. Точно седемдесет години не съм кусвала земна храна...

– Слушайте!... – рече Антон.

– Ама не ставайте пак лош, мистър Санеев – мило го възпря тя. – Аз разбирам, вие сигурно се чувствувате като свети Антониус, когото дяволът изкушавал във вид на гола жена. Но понеже не сте светец, бъдете поне малко кавалер! Е, добре, да свършим първо деловата работа! Да, да, включете апаратурата да записвате! – рече тя към станалия за нещо Акира.

Това, че тя го назова по име, отново доказваше връзката ѝ с тяхната космическа програма и Антон понечи да избухне вече истински, но тя разпери розовата си длан насреща му:

– Казах ви, чета вашите мисли, момчета. Как ли не се опитвах одеде и да ви съобщя нещо мислено, но вие бяхте така погълнати от уплахата

си...

– Аз ви чух! – похвали се Акира.

– Да, и Ентъни ме чу веднъж. Започваме ли, Аки? Нали може да ви казвам така, толкова близки ви чувствавам!

Скулите на японца цъфнаха в минзухарено щастие. Антон още преглъщаше сравнението със светеца. Навъсен, че тя го бе забравила заради другите, Гибсън заизлиза от скафандъра си без разрешение. А тя пак като че ли отгатна мислите на командира;

– Да, да, съблечете тия неудобни дрехи! Повярвайте ми най-после, нищо не ви заплашва, нито от моя страна, нито изобщо! Впрочем, какви са тия вируси, дето толкова им се боите, Ентъни? Някаква болест ли?

Антон изръмжа свирепо;

– Престанете! Мисля, че номерът свърши вече.

Тя се опечали и изглеждаше трогателно искрена в детската си нацупеност:

– Но защо не ми вярвате? Не идвам от Земята, и никаква игра не е, много е сериозно! Малко ли направих, за да ви уверя? Е, добре, почвам да разказвам...

Тя се отпусна в освободеното от Акира кресло, огледа тримата с настойчива молба за доверие, въздъхна треперливо:

– И така, аз съм Елен Блано, родена в Ливърпул на 22 май 1907 година. През 1931-ва завърших история и археология в Кеймбридж, една от първите жени със бакалавър в тия специалности. Записвате ли, Аки? Хубави апарати имате. По мое време бяха едни грамадни грамофони и диктофони с дискове, ония още на Едисън. Предайте после тия сведения на Земята, за да направят проверката.

С тая бърза добавка тя отново пресече гнева на Антон, чийто мозък моментално бе съпоставил назованите години и Едисън с днешната дата. Тя се изсмя:

– Одеве Томи ме изкара по-млада, когато ви се подиграваше, че сте ме чули. Завърших на двайсет и четири, толкова навярно изглеждам и сега или малко по-стара, нали?

Гибсън пак си въпръсна в устата от своята неизменна тубичка и бързо се наведе над джобната си камера, която бе измъкнал заедно с тубата.

– Фотоапарат, нали? Такъв мъничък, не е като някогашните. Изобщо много сте напреднали, много се радвам...

– После се радвайте! – изръмжа Санеев.

– Ен, пак ставате лош! Недейте, съвсем ще си объркам урока!

– Не се и съмнявах, че си имате урок. Кой ви го преподаде? Хайде,

казвайте!

– Ен, за къде си се разбързал – смили се най-после и Гибсън. – До Земята има още цял месец, няма да ни избяга.

– О, не, ще ви оставя! Колкото и да ми е мъчно, вие сте такива мили момчета, но... много сте ми бавни! Цял месец не мога. Чакат ме.

– Кой ви чака?

Тя тръсна с кокетна закана косите си към свирепия Санеев, но лишени от естествената тежест на своето злато, те не се върнаха на мястото си, та трябваше да ги дооправи с ръце. А когато една жена умее да оправя косите си под мъжки погледи, тя става двойно по-неотразима.

– Нека наред, обърквам се иначе. И така, през октомври на 1931 година аз се отправих с една експедиция за Нова Гвинея. Взе ме със себе си годеникът ми, доктор Стронгфийлд, Ървин, известен тогава етнограф. Одеве Томи сбърка не само възрастта ми, не съм и невинна, щяхме да се женим. Не че го обичах толкова, уважавах го, студентка му бях, но най-вече – страшно ми се отиваше с експедицията, малко авантюристка си падах, а кой иначе ще вземе някакво момиче в такава експедиция...

– Момиче – прекъсна я Антон. – Любовни съчинения ли сте дошли да ни разправяте?

Тя отново се изчерви, но вече нормално?

– Простете, толкова време не съм виждала хора... Пък и бърбивичка съм си. Докъде бях стигнала? Да! Е, и по време на експедицията аз веднъж доста се отдалечих от групата, нахълтах в една огромна пещера, входът ѝ беше съвсем скрит в джунглата. Аз и преди често се отделях, защото пещерите ме интересуваха, а там има страшно интересни пещери, с много находки. Пък и джунглата на Нова Гвинея излезе безопасна, никакви зверове нямаше в нея...

– А човекоядците? – припомни ѝ повече закачливо Гибсън. – Тогава нали е имало още човекоядци?

На Санеев се стори, че той е готов да повярва на идиотските ѝ приказки.

– О, човекоядците се оказаха най-добрите хора, които дотогава бях срещала! Те, знаете... това, човекоядството, е ритуална...

– Знам – прекъсна я грубо Антон. – Чели сме за тях.

– Добре, добре – поуплаши му се тя. – И ето, като навлязох в пещерата, попаднах изведнъж на... на, как да ви кажа, просто на същества от друга цивилизация! Направили си база там и тайно изследват Земята. А аз ги изненадах. Не допускали, че някой ще се завре в тая дълбока пещера. Туземците никога не влизаха в пещерите, много суеверни бяха.

Преди това аз съм ги молила да ме водят, не, заведат ме до някоя пещера, но за нищо на света... Моля ви, не ме прекъсвайте вече, Ен! Ще бъде кратка. Подробностите ще оставя за Земята. Страшни бяха! Аз не съм от страхливите, но като ми преградиха пътя за връщане, ужас! Помислих ги за неизвестни зверове. Тя, Нова Гвинея, беше много слабо изследвана тогава. Само Миклухо Маклай и още неколцина... Както и да е, те обаче ми заговориха на английски. Представяте ли си? Чист университетски, като моя сега. Много ли архаично ви звучи сега моят английски? – обърна се тя към Гнбсън и очевидно един утвърдителен отговор би я изплашил повече и от най-страшната чужда цивилизация.

– Мъничко, но така е по-очарователен.

– Благодаря ви, Томи, много сте мил! Да... а те също бяха много мили и любезни, побързаха да ме успокоят, но иначе категорично ме задържаха. Не можеха да ме пуснат, докато не си свършат работата на планетата ни. Донасяха ми храна, плодове разни, животни нямали право да убиват. Все ми се извиняваха и ми обясняваха колко страдали от това, че били принудени да ме задържат, да упражняват насилие над волята ми. Това било против тяхната природа. И е вярно, въпреки страшния им вид. На третия ден обаче се видяха принудени сами да прекъснат мисията си. Експедицията бе се разшетала да ме търси, годеникът ми вдигнал на крак и всички околни племена и, естествено, най-вече из пещерите сигурно са ме търсили. Тогава те ми предложиха да тръгна с тях. Разказвах ми такива фантастични неща за тяхната цивилизация и възможността да ни предадат някои от своите способности, че аз станах любопитна, искам да кажа – съблазних се, щото иначе по рождение съм си ужасно любопитна. Пак повтарям, никакво насилие не оказаха върху ми. Ако бях настояла, щяха да ме пуснат, заминавайки си. Не беше вече опасно за тях, все едно, никой нямаше да повярва на разказа ми, че съм ги срещала, щяха да решат, че съм откачила от страх из тия пещери. И съвместно ми беше малко, така и така сама бях им се навряла в ръцете, та им попречих да си свършат работата, поне да им се предоставех за известно време върху мен да изучат докрай човешкия организъм, да видят какво могат да ни предадат. Ако го желаем, разбира се. Но те бяха вече убедени и от предварителните си изследвания, че сме в състояние да придобием някои от техните основни качества. Изобщо, успяха да ме съблазнят. Пък и аз бях доста лесна, нали ви казах, авантюристка си падах. Като си помислих каква историческа роля ми се отрежда, да бъде мостът между две велики цивилизации... Като си помислих, че ако се върна, ще трябва да се ожения за годеника си и цял живот... Не че беше

лош, той беше чудесен учен, но иначе беше доста старичък... – Тя закачително размахна пръст към Гибсън, който изненадващо се смути.

– Ей, Томи, ще ви се разсърдя!

– Томи, какво има? – наостри се Санеев.

– Нищо, Ен, не знам...

– Мисли си разни неприлични работи, пък аз ги чувам.

– Какво си мисли? – поразвесели се Антон.

– Ами... току-що си рече: „Ще мина по този мост, пък ако ще на другия му край и бездна да е.“ Само че аз го предавам сега доста по-културно.

Нямаше нужда да го питат наистина ли си е рекъл такова нещо. Англичанинът пребледня, устните му затракаха:

– Ен, казах ти, това е самият дявол! Самият дявол е! Никога не съм бил религиозен, но... това, това...

Двамата му другари стояха не по-малко слисани пред новото доказателство за необикновените телепатични способности на гостенката им. Само Антон, като средновековния си предшественик-светия, се опита още да упорства:

– Аз и без да съм ходил при друга цивилизация, знам какво ще си помисли Томи, щом види едно хубаво момиче.

Но тя беше безпощадна в своята усмихната жестокост:

– Благодаря, Ен! Ето че сте способен вече да правите и комплименти. Вярвам обаче, че най-после се убедихте поне в тая моя способност. Нея най-лесно успяха да ми я предадат. Или да разкажа и вашите мисли? Боя се да не пострада командирският ви авторитет.

Сега беше редът на Санеев да се изчерви. В безтегловието кръвта и така кипваше по-лесно, а тя кипна у него дотолкова, че аха да избухне в гняв, но той все пак смогна да я обуздае и да предпочете най-умното за един командир в такъв момент: да се опита да си върне чувството за хумор:

– Вижте какво. Елена. Нали може, щом и вие... По нашему е Елена...

Момичето отново засия в своята странна радост, която не по-малко ги озадачаваше с невероятната си искреност и детския блясък.

– Да, да, наричайте ме така! Е... ле... на... Колко е хубаво!

– Та вижте, Елена! Аз не знам как са изкушавали този ваш свети Антонус и дали са успели. – Той я погледна в жадно отвореното за думите му лице и пак се обърка. – Искам да кажа... нас не е трудно да ни изкуши човек. Тия двамата петнайсет месеца как са излезли от Земята... –

Асоциацията събуди за миг отмъстителността му: – Пък щом и вие, като древната Елена, сте зарязали своя Менелай и сте се оставили да ви отвлеche не знам кой си... Впрочем, извинявайте! Друго исках да кажа. Защо именно нас дойдохте да изкушавате?

– Ето за това! – извика с наново бликнала горест момичето. – Защото е трудно да се повярва такова нещо. Ако се появя направо на Земята, сред множеството, сигурно и в лудницата ще ме затворят. Вие още не ми вярвате, макар че пред очите ви направих куп неща, които никоой човек не може да извърши. Избрахме този вариант като най-убедителен. Пътува самотен кораб към Земята, на Земята знаят кои хора се намират по това време в Космоса. Като вляза при тях, те ще ме покажат на екраните си и там ще се уверят, че действително съм пратеник... Не е ли логично, кажете де!

– Логично е – побърза да изпее с най-мелодичния си глас Акира. – Аз ви вярвам, Елен. Логично е, Ентъни, кой човек може да се движи така в космическото пространство? Такъв скафандър е невъзможен за нас.

Санеев защитаваше по-скоро себе си от неотразимия чар на трогателно развълнуваната им гостенка, когато рече:

– Не бързай да се влюбваш, Аки! И за кибернетици логиката престава да съществува, щом се влюбят. Може ли да разгледаме костюма ви. Елена? Или на него няма марка на фирмата?

– И марка няма, Ен, и нищо няма да разберете. Аз самата не му разбирам. Знам само да си служа с него. То е костюм за телетранспортация.

Тримата зинаха, облещени насреща й.

– Да, да, правилно чухте. Това е също едно от нещата, които успяха да вложат в мен, макар да не беше лесно. Вие още си мислите, че някой ме е пуснал незабелязано край кораба ви. Не, те само ме докараха до границата на слънчевата система. Там ще ме и чакат след една земна година, в орбитата на Халеевата комета. Те се движат с космолети само между звездите и близките галактики. За бази им служат и за пренасяне на необходимото. Да знаете само какви кораби имат!... Иначе всички могат да се телетранспортират. Обличаме си по едно такова костюмче и хоп... накъдето си щеш! Но не е само в костюмчето работата, то е по-скоро защитно средство. Телетранспортацията става чрез специални психофизиологически качества. А те съществуват и у нас, земните хора. Но според тях най-малко след един милион години щели да се развият истински и повсеместно, ако, разбира се, нещо не попречи на еволюцията ни. После ще видите. Като тръгна за Земята, ще се убедите. А костюмът също си е цяло чудо. Той те и храни, и топли, и въздух ти доставя,

всичко направо през кожата. С него мога да мина и край Слънцето, без да се изпотя. И виждате ли, те са готови да ни дадат тайната на тия костюми, да научат всички на това, което успяха да ме научат.

– И на какво още, освен да надничате в мислите на мъжете? – реши да си отмъсти и Гибсън. Тя мило се засмя:

– Ау, Томи, а уж ме обичате! Ще ви припомня рождената си дата: двайсет и втори май хиляда деветстотин и седма година! Значи сега съм на деветдесет и четири. Така ли разговаря един възпитан англичанин с баба си?

Изгладнелите вече за женски образ мъже зяпнаха към вирнатото й, съвсем детско с тъпичките си ноздрички после.

– Ама те значи... и това... така ли? – отново пресипна канарчето Акира.

– И това, Аки. Но бъдете така добър и съобщете тия данни на вашата база. Нека направят проверката за Елен Блано, за нейното изчезване в Нова Гвинея от експедицията на Стронгфийлд в края на 1931 година. Не може да няма документи за случката. Ако Ървин е издал книга, сигурно е писал за това, пък и в архивите на Кеймбриджския университет да проверят. После аз ще им се покажа, дано заедно ги убедим да ме приемат.

– Ние ще ви откараме – рече Гибсън. – Като пристигнете с нас...

– О, Томи, цял месец да сеядя тука... Ама не бързайте да се обиждате! Ау, какъв суетен мъж сте! Трябва да разберете нетърпението ми. Седемдесет години не съм била на Земята. А ние ще се видим там. В края на краищата, сега вие сте ми единствените близки хора. Всички други сигурно отдавна са измрели, пък и с моите връстници едва ли ще ми е интересно. Аз чак след година ще отида да отнеса решението на човечеството дали е готово да приеме тази помощ.

– Но защо трябва да приемаме тяхната помощ? Това на ултиматум намирисва – намръщи се Антон.

– Ен, вие сте умен мъж, би трябвало да се досетите. Защото се чувствуват точно толкова самотни, колкото и човечеството. В нашата галактика само те и ние сме мислещите същества. Но истинската дружба може да съществува само между равни, нали така? А те са близо два милиона години по-напред. То е същото като, да речем, че аз отстъпя на ухажванията на Томи. – (Англичанинът се ухили глуповато.) – Ще бъде ли щастлив с мен? Първо, аз ще живея поне още сто години и ще бъда все така млада, а той след две десетилетия ще се превърне в кисел старчок като бедния Ървин, дето го заряхах в Нова Гвинея. Второ, аз като си

облека костюмчето, защото няма да ме свърта на едно място, и... хайде по звездите! А той какво? Най-много да кисне в някой такъв кораб и да си хапе пръстите от ревност. Но най-страшното за него ще бъде друго, него той, милият, съвсем няма да понесе: аз да знам всеки миг той какво си мисли, пък той да не знае какво аз си мисля. Какъвто сте ми суетничък, това направо ще ви убие, мили Томи, за един месец ще ви свърши! – рече тя, пародирайки някоя грандама от Викторианската епоха на Англия.

– Ен, казах ти, че това е самият дявол! – въздъхна сразено Гибсън.

– Но и човечеството, Ентъни мили, не е по-малко суетно. Затова нашите приятели са съвсем откровени. В посланието, което нося за Земята, го казват направо. Те са една изчерпваща се цивилизация, остаряваща. Надяват се като ускорят развитието ни, чрез нас по-бързо да вляят нова кръв в Галактиката, да съхранят в нея човешкото начало. Защото в съседните галактики се надигали някакви сили не от хуманоиден тип, които можели да станат опасни за нас. Не е ли убедително, Ен?

– На пръв поглед... – отвърна сдържано Санеев. – А своите качества те могат да предадат на всички хора, така ли? По какъв начин? Това звучи съвсем невероятно.

Момичето чаровно му се усмихна:

– Щом на мене, глупачката, успяха да ги предадат! Тези качества просто ги има у всеки човек, Ен. Като потенциални заложби. Сама се убедих. Вие също знаете, че близо две трети от мозъка ни си стои неизползван, особено лобните му части. Нашите приятели просто ще съкратят неизбежното ни развитие, което иначе ще трае още хиляда века. Е, лесно няма да стане. Седемдесет години трая при мене, за тия няколко нещица като телетранспортацията и вътрешното овладяване на времето и силовите полета. А дълбочинния анализ на материята, например, още не съм усвоила добре, макар че мога вече на око да определям състава и структурата на доста неща. Още не е проверено и дали ние ще онаследяваме тия качества при такова скокообразно развитие. Аз бях сама. Ще трябва да се направят опитите с много и много двойки. Иначе е безсмислено да ги предават само на отделни хора, а после те да се загубят.

– Но вие там... не успяхте ли да го проверите? – позасрами се от въпроса си Антон.

Момичето отвърна със същото смущение, неподходящо за столетната ѝ възраст:

– Не, такава връзка не е възможна между тях и нас. Те са, как да ви кажа, нещо като хермафродити, но не е точно това. Размножават се по

друг начин. подобно на клетъчното деление. Имат на гърдите си един особен израстък, който, щом собственикът му сам пожелае, почва да расте, да расте, откъсва се от него и се превръща в негово дете-копие. А когато копието навърши десет техни години, родителят умира. Този начин на размножение именно ги изчерпва като цивилизация. Някога не е било така...

– Но нали уж живеят дълго? – попита японецът.

– Сега те живеят колкото си искат. Ако не загинат от нещо външно, практически са безсмъртни. Смъртта им е почти доброволна, в името на детето; само след като то порасте, идва естествената им смърт.

– Ясно е тогава защо се изчерпват – обади се удовлетворено Гибсън. – Едва ли ще са много желаещите сами да слагат край на живота си.

– Напротив, всички го правят, след като поживеят двеста-триста земни години, а това за тях никак не е много.

– Сигурно си има определен биологически механизъм за това – рече Антон.

– Разбира се. Както ми разправяха, било някаква неотклонима потребност да откъснеш този израстък от себе си и да гледаш как расте твоето копие. Бедата е, че все по-масово съкращават собствения си живот заради децата, което вече прилича на самоубийство. Отчайва ги пълното повторение. Някога е било друго, преди няколко техни епохи. Имали са повече детеродни органи, самото оплодяване е ставало спонтанно, независимо от желанието или нежеланието на родителя, а децата са се раждали с различни качества. Но тогава те направили голямата си историческа грешка. Екосферата за живеене им се видяла тясна, не могли още да шетат така свободно из пространството, опасявали се от пренаселване, от израждане, а науката им била доста напреднала. И решили да въведат пълен контрол над размножението, да правят строг генетически подбор, за да съществува само най-умното, най-хубавото. Но с течение на времето се получило лошо. Другите детеродни органи рудиментирали, отмрели като нашия апендикс, и от няколко хилядолетия насам развитието съвсем спряло. Децата стават абсолютни физически и духовни копия на родителя си. Затова и надеждата им е в нас, затова бързат, да не направим и ние същата грешка.

– Май вече я правим – рече Антон и все не успяваше да скрие объркането си пред естествената лекота, с която тя разказваше, тия фантастични неща.

– А не научиха ли и вас така да се размножавате?

– О, не. Томи, аз съм земен човек – кокетно се изсмя Елена, а

веднага след това помръкна. – Но не знам дали вече ще мога изобщо. Та аз съм на деветдесет и четири!

– Е, ще трябва да се провери – рече Гибсън в ухилена закана. – Но ще ви кажа още отсега, Елен. Човечеството няма да приеме такъв начин на размножение, та ако ще и цялата Галактика да загине!

За пръв път, откакто бе пристигнала гостенката, на кораба избухна смях – весел, задружен, облекчителен. Японецът така се разписка, че дежурният оператор в базата, когото от няколко минути убеждаваше да направи справка, започна отново да крещи, че на тоя кораб всички са полудели и да престанат най-после с опитите си да развеселяват Земята, особено когато тя спи. Но те не престанаха, защото Елен Блано неочаквано се провикна:

– Нямате ли музика бе, момчета? Какви танци се танцуват сега, щото аз съм спряла някъде при чарлстона...

И се завъртя в такъв чарлстон, че едва не изпочупи апаратурите в кабината. А тримата мъже се запремятаха подире ѝ от смях. Защото да ти танцува чарлстон в безтегловното един толкова очарователен палячо в бяло мъжко трико и с щръкнали по всички посоки златни коси, не може да не те накара да възликуваш чак до звездите.

III

Следващият сеанс за връзка излезе не по-малко драматичен от предишните. Все още веселите космонавти веднага притихнаха, щом дежурният оператор им показа на екрана снимките на Елен Блано. Изоставеният етнограф не само бе посветил книгата си на своята загинала при неизвестни обстоятелства годеница, беше я и напълнил със снимки от нея. Остарелите фотографии не бяха качествени, но на една от тях, почти портретна, те веднага познаха гостенката си. Облечената в елегантен тропически костюм Елена бе притиснала буза до лицето на един кошмарно грозен папуас с дълга клечка в носа. И сияеше щастлива пред староремския фотоапарат, както бе сияла насреща им в непомръкналата си хубост от първите минути на пребиваването си при тях.

– Ето ме! Видяхте ли? Това съм аз! – извика тя, а онемелите в благоговение мъже ѝ повярваха окончателно тъкмо заради тоя папуас.

Те не си го помислиха, но почувствуваха, че това момиче наистина е било способно да подкупи със своята любвеобилност и навярно далеч по-грозните и страшни в нашите очи представители на другата галактическа раса. Затова сигурно са я поканили да тръгне с тях. Чрез нея са появявали в дружелюбието и красотата на човечеството, което иначе едва ли им е направило добро впечатление със своите несекващи до неотдавна опити да се самоизтреби. Сигурно сме им се сторили не по-малко отблъскващи варвари от папуасите, но тя е събудила надеждата им да се избавят чрез съюз с хората от самотата си в Космоса и от своето остаряване...

Нещо такова усетиха тримата мъже, и усетиха още колко много обичат сега своята изумителна гостенка.

Елена отново бе принудена да се покаже в истинския си вид, защото ръководителят на полета, когото за трети път вдигаха по тревога в земната нощ, съвсем се разбесня от палячовския ѝ вид в долното трико на Санеев. Този път обаче тя не се съблече така естествено, а с една отчаяна храброст. Акира се постара да даде максимална яркост на предаването, на едва ли тая несъвършена човешка техника бе успяла да прати през милионите километри и трогателната бемка на лявата гръд на момичето, и златистите като рибени люспици лунички по раменете му. Ръководителят на полета обаче се разсъни окончателно. Устата му зина няколко пъти беззвучно, преди гласът му да влети в кабината:

– Каква е тая жена? Как сте я взели на борда?...

– Ти нареди да я приберем – подигра го Санеев.

– Мислех, че се шегувате. Аз...

Голата Елен го прекъсна фамилиарно:

– Сравнете ме със снимките в книгата, мистър! И се успокойте, защото ви очакват още по-невероятни неща! След половин час ще ви дойдат на гости. Моля да ми определите координатите на мястото, където да слеза. Пригответе и снимачна апаратура. Но иначе не вдигайте излишен шум, сензациите ще оставим за после. И една хубава рокля ми намерете, виждате в какво положение съм! С много цветя да бъде...

Антон внимателно отмести голото момиче извън обсега на камерата. Изслуша търпеливо ругателските напомняния, че е престъпление да се взема тайно човек на борда, че разврат в Космоса не може да се търпи и така нататък, после – въобразявайки си, че го прави сухо и със съдържано достойнство – рапортува за всичко онова, което Елен Блано бе им разказала. Известно е, че ония, които изучават Космоса и летят из него, най-малко са склонни да вярват на фантастични разкази, но Санеев успя да намери респектираш завършек:

– Нали я заснехте сега на телерекординга, имате и предишните записи, какво ви струва да чакате на определеното място? Ако наистина цъфне при вас, както се появи на кораба ни, това ще бъде достатъчно, за да повярвате и на останалото!

А Елена извика още веднъж през рамото му, в своя си маниер:

– Слушайте, мистър! Покажете се достоен за историческия миг, иначе рискувате да станете смешен. И не забравяйте роклята! Разчитам на вашия вкус. Хайде, давайте координатите!

– Добре му го рекохте! – излорадствува Гибсън, щом ръководителят на полета изчезна от екрана. Бе забравил собственото си смехотворно поведение при посрещането й.

Тримата деликатно потърсиха другаде занимание за погледите си, докато тя отново се обличаше. Бояха се да поглеждат и един към друг, за да не издадат внезапното си смущение.

– Елен, аз одеве наистина сбърках с гръдната обиколка и така нататък... Но не мислете, че това е моят идеал! Акира исках да ядосам, нали японците все за такива жени бленуват – каза Гибсън, но то не прозвуча дръзко, а повече като молба.

В комплимента на японца шегата също излезе анемична:

– Мисля, че тая цивилизация едва ли би могла да намери по-добър рекламен модел за бъдещото съвършенство, което ни предлага.

Милият бял палячо, в каквото отново бе се превърнала гостенката им, изгледа командира на малкия екипаж в очакване на поредния комплимент. Дори му се усмихна с тъжничко подканяне, но Санеев стисна устни и отвърна издайническото си лице. Тогава тя едва-едва пошепна:

– Ен, пригответе шлюза за излизане. – И ги обля с помръкналата синева на очите си, която бе събудила в тях копнежа по дълго невидяно то земно небе. – Няма как. Щом съобщят координатите...

Позивният сигнал за радиовръзка стресна унието им, за да го удвои. Базата отново заговори с гласа на дежурния оператор на полета. Приемали да изиграят предложената игра. Ще я чакат на стартовата площадка номер пет. Съобщиха координатите, запитаха кога да чакат. Елен поиска да узнае колко време им е нужно да се подготвят, та да не пристигнела преди тях. В базата отново бяха готови да се разсърдят, но сдържаха иронията си: Да бъдела спокойна, нека само кажела деня и часа.

Гостенката не погледна никакъв хронометър, не запита никого колко е часът, рече делово с нотка на самохвалство:

– След десет минути ще бъдете ли готови?

Попитаха: „За какво?“, тя отвърна: „За посрещането“, и гласът на оператора издрънча тенекиено:

– Девойче, стига глупости! Приехме условията ви, но нека...

Гостенката капризно тропна с крак, което я отхвърли към тавана:

– Ама вие там от телекинеза не разбирате ли?

Гибсън се засмя, хвана я за босото краче и я смъкна към себе си с недвусмисленото желание да я подържи в прегръдката си, но тя го отблъсна.

– Не разбираме, Елена – засмя се и Антон. – Ние също не разбираме. Само на хеликоптера ще му трябват петнайсет минути от управлението до стартовите площадки.

Тя викна към микрофона:

– Добре, добавям още двама минути. Ще бъда там точно в нула четири часа, трийсет и две минути и четиринайсет или петнайсет секунди по Гринуич.

– Слушайте... – издрънча невидимият глас от Земята.

– Майрън. – възпря го Антон. – Ние сме, които сега трябва да слушаме. Чакайте я! Дай ни възможност също да я наблюдаваме.

И едва тогава осъзна невероятността на това, което може би щеше да се разиграе отново пред очите им. Другите двама също стърчиха окаменели пред бездната на невъобразимото.

– Ен, пълнете шлюза!

Тихата заповед го изведе от вцепенението. Той погледна универсалния хронометър над пилотския пулт. Ядреният разпад в него отброяваше на отделни екранчета няколко времена: на базата, на Гринуичкия меридиан, абсолютното земно време, времената на Марс и на Венера и всепоглъщащото ги галактическо време. Някъде сред тая бъркотия изумителното момиче определяше като с електронноизчислителна машина потока на съвсем друго време, в което би трябвало да се гмурне. Или пък знаеше някакъв тунел под или над, или между времената, или изобщо в безвремието, което, разбира се, не може да съществува.

– Елена, наистина ли...

Тя не го разбра:

– Ще ни остане време да се напрегръщаме.

Не беше ирония и препатият космонавт се засрами като момиченце, посегна към кранчето за въздуха, сякаш потърси опора за омекналото си тяло. Гибсън и Акира свирепо занавличаха скафандрите. За да не освирепее като тях, Антон грижливо се зае с обличането си. Никой не поглеждаше повече към нея. Японецът побърза да седне, облечен, но още без шлем, пред екраните. Гибсън застана край люка. Антон си повтаряше, че не е необходимо всички да се обличат, че може пак само Томи да я изпрати в шлюзовата камера, че не е нужно и да я изпращат, защото изходният люк се командува и от кабината, но въпреки това вдигна шлема към главата си. Напомниха му плахо:

– Ен, така не ще мога да ви целуна.

И той изгърва шлема, който се понесе като футболна топка над дългия пулт.

– Не се сърдете, момчета, но аз... аз не съм само ваша...

Никой не ѝ отговори. Тя опита да се засмее:

– Е, да започнем! Имате ли си някаква йерархия или как... По мое време... Може би с командира?...

Единствен Томи намери сили да се обади:

– С мене накрая и най-дълго!

– Ау, Томи, толкова ли обичате да се целувате със стогодишни бабички?

Шегата ги посъживи. Антон пристъпи с вдървена тържественост, улови раменцата ѝ в грамадните си лапи, целуна я три пъти по стар руски обичай, край двете ъгълчета на устните. Започна:

– Елена, от името на... – Помисли, че би трябвало да бъде не само от името на екипажа, а от името на цялото човечество и рече само: –

Благодаря!

Тя му се усмихна:

– Много мило целувате, Ен! – но пак не беше подигравка, защото очите ѝ плуваха в зеленикавосиня вода.

И го целуна по устните с такава сила, че той се облегна на стената, за да не полетят и двамата нанякъде. После тя самата отлетя към Акира, като влюбена бяла птица, и японецът все не пускаше птицата от ръцете си. А Гибсън въртеше безсмислено лостовите на шлюзовия люк и ги въртя напред и назад, докато тя не завъртя и него в прегръдката си.

В камерата птицата някак нетърпеливо смъкна трикотажното си оперение и Санеев побърза да затвори люка, заслепен от тялото ѝ, защото то като че ли си оставаше най-голямото чудо, което бе им демонстрирала.

Японецът се обади, че е готова и, като погледна бегло към екранчето, където миниатюрният брониран Томи прегръщаше една миниатюрна черна фигурка, Санеев включи помпата за изтегляне на въздуха.

– Уф, ще ли съм жив да разбера как става тая работа! – изпъшка у кибернетика съживеният научен копнеж.

Гибсън също някак прекалено бързо бе отворил изходния люк и пак така бързо го затвори, щом тя се гмурна в непосредната бездна. Изплува отново на големия екран – същата черна фигура, която толкова бе ги изплашила. Сега не ги плашеше, но въпреки това и тримата замряха в уплахата си за нея. Тънките черни ръце плавно им помахаха и този път те разбираха думите им. Десницата описа последна дъга от баскетболната топка, в която бе изчезнала русата главица, към кораба им.

– Праща ни въздушна целувка – отново пресипна Акира.

– Безвъздушна е – тъжно го поправи Санеев и пусна въздуха в шлюза, защото Гибсън ръкомахаше заканително на другото екранче. Двамата бяха без шлемове и не го чуваха.

– Чу ли нещо? – боязливо попита японецът.

Антон, се поколеба, изрече го като въпрос:

– Обичам ви, момчета?

– Ен, това момиче съвсем ще ме подлуди!

– Само теб ли? – промълви Санеев, отваряйки бавно люка, сякаш заслушан в нещо. – Цялото човечество ще...

Гибсън прелетя край него с нещо бяло в ръцете си и се спря чак при екрана. Закри го и това накара Санеев да се хвърли подире му. Тримата допряха глави като за групова снимка. В зърнестата сивота на екрана, който отразяваше цвета на абсолютния студ, топлата черна фигурка бе

се превърнала в изпъната черна стрела. Тя се носеше заедно с кораба, неподвижна и безжизнена. Тримата се напрягаха да чуят още нещо, но вече нищо не чуваха – нито в себе си, нито около себе си и не разбираха, че това им напрежение не е траяло повече от няколко секунди до мига, в който стрелата изчезна. Тя не отлетя от кораба, не се самоизстреля нанякъде, просто мигновено се стопи в екранната сивота на вакуума.

Подгонени от сръчните японски ръце, всичките сетива на кораба вече препускаха като обезумели подир изчезналата. Оглеждаха, опипваха, прослушваха цялото пространство на милиони километри наоколо, но екранните им очи и уши си останаха празно сиви.

– Няма – изпъшка отчаяно Акира. – Нищичко! Пак нищичко не разбрахме!

Антон се вгледа в големия хронометър, във всички измислени от хората времена.

– Ама тя... тя... Връзка!

Цифрите в прозорчето на Гринуич скокливо отброяваха секундите и минутите над определеното от нея време за пристигане в базата. Прекалено дълго бяха се записали с търсенето ѝ. Акира вече крещеше почти в ужас:

– Корморан вика база „Гагарин“, Корморан вика база „Гагарин“.

Обадиха им се след още няколко нетърпимо дълги минути.

– Майрън?...

– Пристигна – съобщи гласът и сам не си вярваше.

– Дай образ! – викна Санеев.

– В момента не я виждам. Преоблича се някъде. После ще ви пуска записа.

– Майрън...

Операторът не се обади повече и те му простиха. Очевидно сега не му бе до тях. Спогледаха се, разбраха, че очите им виждат онова, което им бе така сладостно познато, и гузно се разсмяха в облекчението си. Гибсън подсвирна:

– Ей, таваришчи, да му мисли сега човечеството!

– С телекинезата ще свикне – отзова се Антон. – Но с четенето на мислите не знам как ще стане. Май ще трябва да се учим да мислим по-иначе.

– Представете ли си скока – възхити се Акира. – Едва-едва изпълзваме до Марс и Венера, а изведнъж – цялата Галактика става твоя!

– Така изведнъж няма да стане – весело се заяде Томи. – Ти поне няма да го доживееш, стар си. На нея седемдесет години...

– Тя ще ни ходатайствува първо с нас да се заемат.

– Ами ако не им хареса жълтата раса? Засега те са свикнали да работят с английски организъм – възтържествува англичанинът и погали бялото трико, което още държеше в ръцете си.

Антон прекъсна спора им:

– Забелязали ли сте тая странна особеност на човечеството в най-великите си мигове непременно да дрънка глупости?

И отново се засмяха щастливо и отново се размечтаха като момченца над научно-фантастична приказка. Докато позивният сигнал не ги прекъсна окончателно. База „Гагарин.“ викаше Корморан. По радиото.

– Санеев! – позоваха го след отговора на Акира и това беше вече гласът на ръководителя на полета им.

Антон се обади с повторно искане за образ.

– После – отвърна гласът и напълни кабината с нещо кухо и екливо. – Санеев, имате ли пълна филмова документация за това... това момиче?

– Разбира се. Какво...

– Загина – съобщи безстрастно гласът.

Тримата дълго не издадоха звук.

– Корморан, чуваш ли? Корморан...

– Слуша Корморан – механично потвърди Акира.

– Какво изправихте с нея, идиоти! – изкрещя Гибсън и стисна с юмруци слепоочията си.

– Не разбрахме как стана. Появи се точно на секундата. Разтвори това там, около главата си, прегръдки, целувки, не успяхме един въпрос да ѝ зададем. Все се смееше и искаше роклята и другите дрехи, които бяхме ѝ приготвили. Много ги хареса. Скри се зад една цистерна да се облече. Там я и намерихме, като не се върна. В роклята ѝ... мъртва – все така безстрастно изреждаше кратките си съобщения гласът от Земята. – Дано аутопсията ни разкрие нещо. Да ви покажем ли записа?

– Не! – отвърна рязко Антон.

– Пази записите! Санеев, чуваш ли, записите! Извадете копия! Направете и пълна писмена документация, всички подробности! Веднага ги предайте в извънреден сеанс! Предполагам, че разбираш значението... Корморан!...

Никой от кораба не му отговори, не го запита за нещо и след като се увери от автоматичното „Слуша Корморан“ на японеца, гласът обяви края на връзката. Въпросите щяха да дойдат после.

Кое беше я погубило? Само гравитацията ли? Тя наистина можеше

да те убие, когато дълго си бил в безтегловност. Дори Санеев трябваше след всеки полет цяла седмица да се адаптира към нея, а Гибсън и Акира, които бяха прекарвали близо година на Фобос, щяха да скучаят пет пъти по толкова в клиниката на базата. Но така внезапно не убиваше тая проклетата гравитация! Или имаше нещо друго – свързано с телекинезата, с този неизвестен начин за преодоляване на време-пространство? Или нейната изкуствена младост бе невъзможна на планетата?... Не е ли знаела тя това, или го е забравила в нетърпението си да се превърне отново в земен човек, да облече роклята е многото цветя, за която е мечтала седемдесет години? И щеше ли човечеството да приеме едно развитие, при което да не може да се разсъблече в родния си дом? Или ще продължи да крета все така мъчително по милиардите стъпала на собствената си еволюция, несъвършено и крехко като прелестното свое момиче, пожежувало живота си, за да свърже две цивилизации в Галактиката?...

Въпросите им щяха да дойдат после. И тримата щяха да си ги задават не сами, защото не бяха само техни въпроси. Щом другата цивилизация ги е потърсила веднъж, ще ги потърси и втори път. Сигурно и самото човечество ще я потърси, за да ѝ предложи свой вариант на сътрудничество, та да се стигне до най-изгодния за двете страни начин. Сигурно след някой и друг месец към орбитата на Халеевата комета ще полетят автоматичните радиосонди, за да започнат историческия разговор. Но това пак щеше да бъде разговор между машини и тримата мъже още не мислеха за него.

Сега те бяха сами с машините си, вътре в друга машина, и никога светът около тях не бе къртял толкова изпразнен от отговори. Всичко им изглеждаше смачкано и празно като бялото трико в ръцете на Гибсън. А така щяха да се носят в орбитата си към земята още цял месец. Щяха да кръстят кораба си на нейно име, щяха да разказват на уредите си за нея, щяха да въртят филмите си, за да пълнят със смеха и с тялото ѝ ненапълнимата пустота около себе си. Цял месец още щяха да тъгуват за нея и после – цял живот.

КРАЙ

© 1982 Любен Дилов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1293>]